

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie z oskarżenia subsydiarnego **A. K.**
przeciwko **D. K., J. Ś., R. B. i A. W.** oskarżonym o czyn z art. 231 § 3 k.k. i in.
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 marca 2016 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w B.
z dnia 28 stycznia 2016 r.
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w B. wpłynął subsydiarny akt oskarżenia pełnomocnika **A. K.** przeciwko **D. K., J. Ś., R. B. i A. W.**, oskarżonym o to, że w dniu 10 stycznia 2012 r. w B. działając wspólnie i w porozumieniu zatrzymali pokrzywdzonego **A. K.**, a następnie osadzili go w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych Komendy Miejskiej Policji w B., a następnie doprowadzili do Aresztu Śledczego w B. w celu odbycia kary pozbawienia wolności, w następstwie czego pokrzywdzony został bezprawnie pozbawiony wolności, naruszona została jego nietykalność cielesna, nadto zniszczeniu uległy drzwi wejściowe do mieszkania pokrzywdzonego, w następstwie powstała szkoda w wysokości 85 zł, tj. o czyn z art. 231 § 3 k.k. i art. 217 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt IX K [...], Sąd Rejonowy w B. zwrócił się do Sądu Najwyższego o rozważenie przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KO 18/15, Sąd Najwyższy przedmiotowy wniosek pozostawił bez rozpoznania. W uzasadnieniu wskazał, że nie doszło do skutecznego wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia (został złożony po upływie terminu prekluzyjnego określonego w art. 55 § 1 k.p.k.), toteż wniosek Sądu Rejonowego w B. jest w zasadzie bezprzedmiotowy. Sąd Najwyższy zastrzegł jednakże, że poza aktami sprawy może znajdować się pismo procesowe uprawnionej osoby dowodzące zachowania tego terminu.

Kierując się powyższą oceną, postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt IX K [...], Sąd Rejonowy w B., na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 55 § 1 i § 2 k.p.k., umorzył postępowanie wobec oskarżonych D. K., J. Ś., R. B. i A. W.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego.

Postanowieniem z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt VII Kz [...], Sąd Okręgowy w B. zaskarżone postanowienie uchylił stwierdzając, że nie doszło do uchybienia terminu do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia przez pełnomocnika pokrzywdzonego.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy w B. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy z oskarżenia subsydiarnego A. K. przeciwko D. K., J. Ś., R. B. i A. W.. Uzasadniając wystąpienie Sąd Rejonowy w B. stwierdził, że wobec faktu, iż w sprawie zachodzi potrzeba oceny zeznań składanych przez pracowników tego sądu, w tym jego wiceprezesa, jako rzutujących na kwestię zasadności i prawidłowości czynności zatrzymania pokrzywdzonego A. K., orzekanie w sprawie przez sąd właściwy mogłoby negatywnie wpływać na opinię o przebiegu postępowania oraz wzbudzić powszechne wątpliwości, co do bezstronności tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja tzw. właściwości z delegacji, określona w art. 37 k.p.k., ma charakter wyjątkowy. Skorzystanie z niej możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym mogą powstać wątpliwości, co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny.

Takie okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie. Ocena zarzutu podniesionego przez oskarżyciela subsydiarnego wobec funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w B. wymaga bowiem, prócz wyjaśnienia kwestii w oparciu o jaką decyzję doszło do zatrzymania A. K. w dniu 10 stycznia 2012 r., także skontrolowania prawidłowości stosowania przepisów o tzw. zatrzymaniu penitencjarnym, co uzależnione jest od oceny wiarygodności zeznań m.in. sekretarza Sądu Rejonowego w B. oraz wiceprezesa tego Sądu. Nie ulega wątpliwości, że ocena przez Sąd Rejonowy w B. działalności sędziów i pracowników tego Sądu, może rodzić wątpliwości co do obiektywizmu i bezstronności orzekania. Sytuacja taka może być powodem powstania w opinii publicznej i odbiorze społecznym przeświadczenia o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób wolny od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów, a to z kolei rodzi ryzyko negatywnej oceny i kwestionowania prawidłowości wydanego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności stwierdzić zatem należy, że względ na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu, spoza obszaru właściwości Sądu Okręgowego w B. i Sądu Apelacyjnego w [...], na obszarze jurysdykcji których funkcjonuje Sąd występujący o to przekazanie tj. Sądowi Rejonowemu w W., jako najbliżej położonemu.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.